

words

TRUE CRIME

IF YOU TELL

ถ้าเธอบอก

จากคดีสะเทือนขวัญที่เกิดขึ้นจริง

เมื่อ ‘ความรัก’ กลายเป็น ‘ฆนตกร’ ที่ทุกคนจะไม่มีวันลืม...

เกร็ก โอลเซน เขียน ศิริกมล ตำน้อย แปล

GREGG OLSEN

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Shelly never felt bad about anything.
At least not when it came to other people's feelings.
The girls noticed she'd shed a torrent of tears for dead pets,
but never for another person.

เชลลีไม่เคยเสียใจกับเรื่องใด
อย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องความรู้สึกของคนอื่น
สาว ๆ เห็นว่าเธอจะน้ำตาไหลพรากให้สัตว์เลี้ยงที่จากไป
แต่ไม่ใช่ให้คน

-เกร็ก โอเลเซน

words

words without boundaries

ถ้าเธอบอก IF YOU TELL

เกริกก์ โอlsen

เขียน

ศิริกมล ตาบุญ

แปล

“นิกก็รู้ว่าตนอยู่ในคุก แต่เขมองว่าคุกเองก็มีข้อดี
เธอไม่ต้องทนฟังคำตำหนิอันเกรี้ยวกราดของแม่
และสิ่งที่ดีที่สุดคือหนังสือกองมืมาที่แม่เก็บไว้ในวอลท์อินคลอเรต
ติดผนังในห้องนอนของนิกก็”
-เกริกก์ โอlsen

115014 ด็อรากูนาห์สัดส์

ถ้าเธอบอก

IF YOU TELL

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Words publishing**

If You Tell: A True Story of Murder, Family Secrets, and the Unbreakable Bond of Sisterhood

© 2019 by Gregg Olsen

Cover design by Rex Bonomelli

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การห้ามนำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีการคืนทุนนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8414-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุโขทัย • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณาวี • บรรณาธิการ ชานน วุฒิเบญจพลชัย

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยิ่ง

ออกแบบบุรุษเล่ม วรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไช

พิสูจน์อักษร ชีวดา ศรีพิพัฒน์กุล, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักคือสิ่งสวยงาม นั่นไม่ใช่สิ่งที่สามารถปฏิเสธได้เลย ความรักมอบทั้งความกล้าหาญ ความแข็งแกร่ง และความอ่อนโยนให้แก่มนุษย์ เราสามารถทำเรื่องบ้าบิ่นได้มากมายเพื่อความรัก แต่หลายครั้งความรักก็ถูกบิดเบือนให้กลายเป็นหน้ากากเพื่อทำร้ายอีกฝ่าย เป็นเกมบันประสาท...

แต่หลายคนก็ยังมองว่าความรักก็คือความรัก และความรักเป็นสิ่งที่ดี...
ต่อให้จะมีคนใช้เพื่อฆ่าคนก็ตาม

ใครหลายคนเองก็อาจเคยมีประสบการณ์การถูกทำร้าย บั่นหัว หรือควบคุม โดยฝ่ายผู้ลงมือใช้ความรักเป็นข้ออ้าง แต่เรื่องราวที่ทุกคนจะได้รับรู้ต่อไปนี่คืออีกหนึ่งตัวอย่างของการใช้ความรักเพื่อทำร้ายคนอื่นในระดับที่โหดร้ายเกินคำบรรยาย ไม่ว่าจะเป็นการกักขัง การทำร้ายร่างกาย หรือการลิดรอนความเป็นมนุษย์ โดยเหยื่อไม่กล้าเอื้อมมือขอความช่วยเหลือเลย เพราะเธอคิดว่า ถ้าเธอบอก คนที่เธอรักก็อาจเผชิญปัญหาได้

ทว่าความรักสามารถบิดเบี้ยวได้ขนาดนี้จริงหรือ...

เตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมก่อนเปิดหน้ากระดาษเข้าไปสำรวจคดีประวัติศาสตร์อันดำมืดที่เขย่าขวัญคนทั้งสหรัฐอเมริกาไปแล้ว

จะไม่มีใครว่าคุณเลยหากจู่ๆ จะอยากหลับตา พับหนังสือ แล้วขอพักหายใจจากความรักอันแสนบิดเบี้ยวที่ถูกบรรจุอยู่ในเรื่องราวต่อจากนี้

เรื่องราวที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังคำว่า “รัก”

คำนำผู้แปล

“ถ้าใครสักคนเล่าเรื่องนี้จะเกิดอะไรขึ้น”

คำถามนี้คงผุดขึ้นในใจคุณผู้อ่านหลายคนระหว่างที่พลิกหน้ากระดาษอ่านหนังสือเล่มนี้ไปเรื่อยๆ ถ้านึกก็ เช่น แซมมี่ หรือโทรีเล่าเรื่องนี้ให้ใครสักคนฟัง ถ้าเดฟเล่าวีรกรรมของภรรยาให้ครอบครัวเขาฟัง ถ้าแคทีหรือรอนมีโอกาสบอกเล่าประสบการณ์แสนเลวร้ายให้เพื่อนฟัง หรือถ้าเรื่องถึงหูตำรวจเร็วกว่านี้ สิ่งต่างๆ จะเปลี่ยนแปลงไปบ้างไหม เรื่องราวจะจบลงแบบเดิมหรือเปล่า

เกริกก์ โอลเซน นักเล่าเรื่องฝีมือกาจะพาคุณผู้อ่านไปรู้จักกับมิเชลล์ “เชลลี” โนแท็ก ฆาตกรจอมทารุณในคราบหญิงรูปงาม ภรรยาผู้อ่อนหวาน คุณแม่ผู้อารี เพื่อนผู้หวังดี และตัวตนมากมายที่เธออยากเป็นแต่เป็นไม่ได้ ซึ่งเพียรสร้างขึ้นมาเพื่อจุดประสงค์เดียวคือ ปกปิดความลับดำมืดนานปีการของเธอ

ความลับของเชลลีคืออะไร เหตุใดจึงต้องใช้เวลาหลายสิบปีกว่าที่ความอำมหิตของเธอจะถูกขุดคุ้ยเปิดโปง...โดยลูกสาวทั้งสามคนของเธอเอง มาติดตามไปด้วยกันนะคะ

ศิริกมล ตาน้อย

แด่นิกกี แซมมี่ และโตรี

บันทึกผู้เขียน

ความทรงจำที่มีร่วมกันเปรียบดังชิ้นส่วนปริศนารูปทรงต่าง ๆ ที่บางครั้งก็ประกอบกันไม่สมบูรณ์ ผมพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะปะติดปะต่อชิ้นส่วนของเรื่องราวอันซับซ้อนนี้ให้อยู่ในลำดับที่แม่นยำที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ ในกรณีที่การเล่าเรื่องมีส่วนที่เป็นบทสนทนา ผมใช้เอกสารทางการสืบสวน และบันทึกความทรงจำจากการสัมภาษณ์ที่เกิดขึ้นในระยะเวลาสองปี หายที่สุดด้วยเหตุผลด้านความเป็นส่วนตัว ผมเลือกใช้นามแฝงแทนชื่อต้นของลาราวัตสัน

บทนำ

สาวพี่น้อง

บัดนี้เป็นผู้หญิงเต็มตัว

ทุกคนต่างอาศัยอยู่ในแปซิฟิกนอร์ทเวสต์

นิกกีพี่คนโตอาศัยอยู่ในย่านคนรวยแถวซานเมืองซีแอตเทิลในบ้านหลังงามราคาหนึ่งล้านดอลลาร์ที่สร้างจากไม้ขัดเงาตกแต่งด้วยเครื่องเรือนราคาแพง เธออยู่ในวัยสี่สิบต้นๆ แต่งงานแล้ว และมีลูกที่น่ารักเต็มบ้าน เพียงเดินชมภาพถ่ายครอบครัวที่แขวนเรียงรายในห้องนั่งเล่นก็จะสัมผัสได้ถึงชีวิตแสนดีที่เธอกับสามีสร้างมาด้วยกัน พร้อมทั้งธุรกิจที่ประสบความสำเร็จและเข็มทิศทางศีลธรรมที่คอยชี้บอกทิศทางที่ถูกต้องอยู่เสมอ

มีเพียงแค่คำเดียวซึ่งจะจุดดึงเธอกลับไปยังเรื่องที่ไม่อยากนึกถึง

“แม่”

บางครั้งบางครั้ง เธอสั่นสะท้านเมื่อได้ยินคำนี้ นี่เป็นปฏิกิริยาจากภายในต่อคำที่ชวนเนื้อหนังเธอราวกับกรงเล็บเหยี่ยว กรีดและฉีกเนื้อหนังจนเลือดไหลหมดตัว

หากมองเธอ คงไม่มีใครรู้ว่าเธอผ่านชีวิตแบบใดและรอดชีวิตจากสิ่งใดมา และไม่มีใครรู้นอกจากครอบครัวที่ใกล้ชิดของเธอ นี่ไม่ใช่หน้าที่เธอสวมปิดบังอดีต หากเป็นเหรียญเกียรติยศแห่งความกล้าหาญที่ไม่มีใครมองเห็น สิ่งที่เกิดขึ้นกับนิกกีทำให้เธอแกร่งขึ้น และเป็นผู้หญิงอัจฉริยะดังเช่นทุกวันนี้

แซมมีลูกสาวคนกลาง กลับไปลงหลักปักฐานที่บ้านเกิดในท้ายที่สุด ในเมืองเล็กตรงชายฝั่งของรัฐวอชิงตันอันเป็นที่ที่ทุกอย่างเกิดขึ้น เธอเพิ่งอายุขึ้นเลขสี่หมัดๆ และเป็นครูโรงเรียนประถมศึกษาในห้องถิ่น เธอมีเส้นผมหยักเป็นลอน พร้อมอารมณ์ขันที่พาให้คนรอบข้างยิ้มไปด้วย อารมณ์ขันเป็นเกราะปกป้องเธอเสมอมา เหมือนพี่สาวของเธอ ลูกๆ ของแซมมีก็เป็นเจ้าตัวน้อย

ที่แม่ทุกคนไฝฝั่น ทั้งฉลาดเฉลียว ช่างผจญภัย และเป็นที่รัก

เมื่อแซมเปิดน้ำจากฝักบัวในตอนเช้าก่อนเตรียมตัวลูกให้พร้อมไปโรงเรียนและมุ่งหน้าไปยังห้องสอนหนังสือ เธอไม่รอจังหวะให้น้ำอุ่นขึ้น เธอเข้าไปยืนรับน้ำทันที ปล่อยให้สายน้ำเย็นเฉียบเฉือนกรีดร่างกาย เช่นเดียวกับนิกกี แซมมีถูกตรึงกับสิ่งต่างๆ ในอดีต สารพัดสิ่งที่เธอสลัดไม่หลุด

สารพัดสิ่งที่เธอไม่อาจลืม

น้องคนสุดท้องสะสวยไม่ผิดจากพี่สาว โหรีเพ็งก้าวเข้าสู่วัยสามสิบ เธอมีผมสีบลอนด์ ปราดเปรื่อง และไม่ยำเกรงใคร บ้านของเธอตั้งอยู่ไกลออกไปในเซนต์ลอว์ริกอน ทว่าเธอก็สนิทสนมกลมเกลียวกับพี่ๆ ชะตากรรมเลวร้ายและความกล้าได้หล่อหลอมสายใยที่เหนียวหนะระหว่างสามพี่น้อง หญิงสาวผู้นี้สร้างชีวิตอันน่าทึ่งด้วยการพัฒนาโซเซียลมีเดียสำหรับธุรกิจยักษ์ใหญ่ ในอุตสาหกรรมบริการ โปสเตอร์ของเธอเกี่ยวกับงานหรือชีวิตส่วนตัว เสกรอยยิ้มหรือกระทั่งทำให้ผู้คนระเบิดหัวเราะได้ทุกครั้ง

แน่ละ เธอสร้างทุกอย่างขึ้นมาจากมือ แต่เธอกล่าวว่าตัวเองคงทำไม่ได้ หากไม่มีพี่สาวทั้งสองคน

เมื่อใดก็ตามที่เธอเดินผ่านชั้นวางผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดในบ้านขายของชำแถวบ้านและสายตาปะเข้ากับขวดน้ำยาฟอกขาวที่วางเรียงกัน เธอจะเบือนหน้าหนี เทบจะหยีตา เธอทนมองมันไม่ได้ ได้กลิ่นยิ่งไปกันใหญ่ เช่นเดียวกับพี่สาวของเธอ สิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างเทปพันท่อ ยาแก้ปวด หรือเสียงเครื่องตัดหญ้าผลักดันให้เธอกลับไปยังห้วงเวลาและสถานที่ที่แม่ของพวกเธอทำสิ่งต่างๆ ที่สามพี่น้องสาบานกันว่าจะเก็บเป็นความลับไปชั่วชีวิต

การอดทนกับแม่เป็นสิ่งที่ยึดโยงพวกเธอเข้าด้วยกัน และต่อให้พวกเธอจะมีพ่อคนละคน แต่พวกเธอเป็นพี่น้องกันร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่แค่พี่น้องต่างพ่อ ความเป็นพี่น้องคือสิ่งเดียวที่ลูกสาวบ้านโน้ตึกพึ่งพาได้ และแท้จริงแล้วสิ่งนี้เป็นสิ่งเดียวที่แม่พราดไปจากพวกเธอไม่ได้

นี่เป็นสิ่งเดียวที่ผลักดันให้พวกเธอเอาชีวิตรอด

ตอนที่หนึ่ง

แม่

เซลล์

บทที่หนึ่ง

เมื่อเจ็ดสิบปีที่ผ่านมาเมืองถูกสร้างขึ้นบนผืนดินนองเลือดและการทรยศ เมืองเบตเทิลกราวนด์รัฐวอชิงตันซึ่งห่างจากแวนคูเวอร์ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือสิบสองไมล์ใกล้กับเส้นแบ่งเขตรัฐออริกอนก็เป็นเมืองแบบนั้น เมืองนี้ตั้งชื่อตามเหตุความขัดแย้งระหว่างชนพื้นเมืองคลิลิคีแตกกับกองทัพอเมริกัน ชนพื้นเมืองปลดแอกตัวเองจากการคุมขังในค่ายทหาร ทว่าในระหว่างการเจรจาอมจำนน เลี้ยงปิ่นก็ตั้งขึ้นหนึ่งนัด สังหารอัมตัก หัวหน้าชนเผ่าคลิลิคีแตก

ช่างเหมาะเจาะเหลือเกินที่ภูมิลาเนาของมิเชลล์ “เชลลี” ลินน์ วัตสัน ริวาร์โด ลอง โนเท็ก เป็นที่รู้จักจากความขัดแย้งรุนแรงและคำสัญญาลมๆ แล้งๆ

อย่างที่จะได้เห็นกันว่าเชลลีใช้ชีวิตอย่างนั้นเกือบทั้งชีวิต

สำหรับคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นช่วงทศวรรษ 1950 เบตเทิลกราวนด์เป็นเมืองเล็กๆ ตามแบบฉบับอเมริกา เมืองที่มีโรงเรียนดีๆ มีเพื่อนบ้านคอยเป็นหูเป็นตาให้กัน และมีการแข่งขันโบว์ลิงที่จัดขึ้นทุกคืนวันศุกร์และเสาร์ บรรดาพ่อๆ ต่างทำงานตัวเป็นเกลียวเพื่อให้มีเงินพอซื้อรถคันใหม่และบ้านหลังงาม แม้ๆ ส่วนมากอยู่บ้านเลี้ยงลูก และอาจกลับเข้าสู่ตลาดแรงงานในภายหลัง หรือไม่ก็เข้าเรียนที่วิทยาลัยคลาร์กเพื่อเดินตามความฝันที่ถูกขวางไว้ด้วยขนบธรรมเนียมของยุคสมัยและการแต่งงาน

หากเบตเทิลกราวนด์จะมีดาวรุ่งสักคน ใครคนนั้นคงหนีไม่พ้นพ่อของเชลลี

ด้วยความสูงกว่าหกฟุตสองนิ้ว กอปรกับไหล่ผึ่งผาย เลส วัตสัน อดีตดาวเด่นแห่งทีมกรีฑาและทีมฟุตบอลโรงเรียนมัธยมปลายเบตเทิลกราวนด์เป็นคนดังของเมือง ใครๆ ก็รู้จักเขา เขามีไหวพริบเป็นเลิศ มีเสน่ห์ล้นเหลือปากหวาน และขี้ม้อชนิดหาตัวจับได้ยาก หญิงสาวในเมืองต่างคิดว่าเขาเป็น

ที่น่าหยาบปอง นอกจากเขากับแม่จะเป็นเจ้าของและบริหารจัดการศูนย์ดูแลผู้สูงอายุสองแห่ง เลสยังเป็นเจ้าของไทเกอร์โบวล์ สนามโบว์ลิงขนาดสิบเลนพร้อมด้วยเคาน์เตอร์นั่งกินขนมกว่าสิบสองตัว

ลารา สตอลลิงส์ ทำงานที่นั่นในปี 1958 เธอเพิ่งจบการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมปลายพอร์ตแลนด์แวนคูเวอร์และขายแฮมเบอร์เกอร์เก็บเงินเรียนวิทยาลัย เส้นผมหยักเป็นลอนสิบลอนด์ของลารารวบขึ้นเป็นหางม้าแกว่งไกวไปมาระหว่างที่เธอรับออเดอร์ นัยน์ตาระยิบระยับสีฟ้าทำให้ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอสวย แถมยังฉลาดด้วย ภายหลังเธอคร่ำครวญว่าสมองของตัวเองไม่ได้ทำงานเต็มสูบตอนตัดสินใจคบหาและแต่งงานกับเลส วัตสัน ในที่สุด

เลสแก่กว่าเธอสิบปี แม่เขาจะหลอกเจ้าสาววัยก้ำกั๊ตว่าแก่กว่าเธอแค่สี่ปี

“ฉันหน้ามิดตามัวเพราะสิ่งที่เขาครอบครอง” ลารากล่าวในหลายปีให้หลังด้วยความเสียดยามในทางเลือกของตัวเอง “ฉันโดนหลอกเข้าเต็มเปา เขาก็ไม่ได้ดีเลิศขนาดนั้น”

เหตุการณ์ที่กระชากลารากลับสู่ความเป็นจริงเกิดขึ้นหลังวันที่เธอเกล้าผมเป็นทรงกล้วยหอม เหมือนทึบปี เฮเดรน ในภาพยนตร์สุดคลาสสิกของอีตซ์คือกเรื่อง*เดอะเบิร์ดส์* และจดทะเบียนสมรสกับเลสเมื่อปี 1960 ที่แวนคูเวอร์ บ้านเกิดของเธอ มีเพียงครอบครัวของลาราที่เข้าร่วมงานแต่งถึงแม้ว่าพ่อแม่ของเธอจะต่อต้านการแต่งงานครั้งนี้ ฟากของเลสมีเหตุผลดีๆ ที่ไม่เชิญครอบครัวของเขาไป

พวกเขารู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

เมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในเช้าวันถัดมา ลารารับสาย ภรรยาคนแรกของเลสติดต่อมาจากรัฐแคลิฟอร์เนีย

“เมื่อไหร่จะมารับเด็กแวรพวกนี้ไปสักทีล่ะ” ชารอน ท็อดด์ วัตสัน กรอกเสียงแหวกใสโทรศัพท์

ลาราไม่รู้ว่าเธอพูดถึงอะไร “ว่ายังไงนะคะ”

เลสไม่เคยบอกลาราว่าเขารับปากจะเลี้ยงเชลลี ชัค และพอล วัตสัน ลูกของเขากับชารอน การละเว้นรายละเอียดปลีกย่อยเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับเลส และลารารู้ว่าเธอไม่มีวันแก้แค้นนี้ได้ ความกังวลของพ่อแม่

ของเธอถูกต้องแล้ว

หลังรับโทรศัพท์สายนั้นในตอนเช้า เลสบอกลาร่าว่าชาร์อน อดีตภรรยาของเธอเลี้ยงลูกๆ ไม่ไหว เธอเป็นโรคซึมเศร้าและติดเหล้า ลาร่าสวดหายใจเข้าลึกๆ และตบปากรับคำ แต่เอาจริงๆ นะ เธอจะทำอะไรได้ละ เด็กพวกนี้คือลูกติดสามีเธอ และเธอรู้ว่าต้องเตรียมตัวให้พร้อม

คำขอร้องนี้กลายเป็นภาระอันใหญ่หลวง เซลลีอายุหกขวบ ส่วนซัคเพิ่งสามขวบตอนที่ย้ายเข้ามา ลาร่าสวมบทบาทแม่เลี้ยง ส่วนชาร์อนเก็บพอล ลูกชายคนสุดท้ายท้องซึ่งยังเบาะๆ ไว้กับตัวเอง เซลลีเป็นเด็กน่ารักเจ้าของดวงตาโตและลอนผมสีน้ำตาลแดงดกหนา ทว่าลาร่าสังเกตเห็นความสัมพันธ์อันแปลกประหลาดระหว่างเซลลากับน้องชายของเธอ ซัคไม่ยอมพูดสักคำ มีเพียงเซลลีที่พูด ดูเหมือนว่าเธอควบคุมเด็กชายอยู่

และเมื่อเซลลีเริ่มคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมใหม่ เธอมักตำหนิหรือพูดจาทำร้ายจิตใจลาร่าอยู่เป็นนิจ

“เธอบอกว่าเกลียดฉันทุกวันค่ะ” ลาร่าย้อนความหลัง “ไม่ได้ล้อเล่นนะคะ ทุกวันจริงๆ”

ชาร์อน วัดสัน กลับบ้านที่แอลามีตา รัฐแคลิฟอร์เนียหลังจากพาลูกทั้งสองไปฝากไว้กับลาร่าและเลสในฤดูใบไม้ร่วงปี 1960 พอชาร์อนไป ก็เหมือนว่าเธอไม่เคยมีตัวตนอยู่เลย เธอไม่เคยโทรศัพท์มาหา หรือส่งบัตรอวยพรวันเกิดให้เซลลีหรือซัคแม้แต่ครั้งเดียว ไม่เคยอวยพรในวันคริสต์มาสด้วย มีข้ออ้างสองสามข้อที่เธอใช้เพื่อเลี้ยงลูกแบบ “ไม่เห็นก็ไม่นึกถึง” แม้หลังจากนั้นลาร่าจะสงสัยว่าแผนการนี้ถูกวางไว้ตั้งแต่ก่อนที่แม่ของเซลลีจะแต่งงานและหย่ากับเลส วัดสัน หรือเปล่า

“ชาร์อนมาจากครอบครัวที่เลอะเทอะมาก” ลาร่าเล่าเรื่องเกี่ยวกับภรรยาคนแรกของเธอที่ได้ฟังมา “แม่ของเธอแต่งงานห้า หก เจ็ดครั้งได้มั้งคะ เธอเป็นลูกคนเดียว ฉันเข้าใจว่าเธอมีแผลที่ตายตั้งแต่เกิด ไม่รู้ว่าจริงไหม

แต่นั้นเป็นหนึ่งในหลายๆ เรื่องที่มีคนบอกฉันมาค่ะ”

ไม่ว่าอะไรจะเป็นเหตุให้ทุกอย่างดำเนินมาถึงจุดนี้ ก็เป็นที่เข้าใจได้ว่า นอกจากชาร์อนจะมีปัญหาติดเหล้าเรื้อรัง เธอยังมีเรื่องอื่นๆ ต้องแบกรับ เธอติดอยู่ในวงจรชีวิตแสนอันตราย คนในครอบครัวถึงขั้นสงสัยว่าเธออาจค้าประเวณีด้วย

จนกระทั่งฤดูใบไม้ผลิปี 1967 มิโทรัคท์พท์จากสำนักงานนายอำเภอประจำเทศมณฑลลอสแอนเจลิสติดต่อมายังบ้านวัตสันในเขตเทิลกราวนด์ นักสืบคดีฆาตกรรมรายงานว่ชาร์อนถูกฆ่าในห้องโมเต็ลชอมซ่อ เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพต้องการคนมาระบุตัวตนร่างไร้วิญญาณของเธอและมารับพอลลูกชายตัวน้อยไป

เลสไม่ยากไปรับลูกชายที่เขารู้ว่ามีปัญหาด้านพฤติกรรมหลายประการ แต่ลารายินกรานจะไป เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ควรทำ พวกเขาตั้งใจเดินทางไปรับพอลที่รัฐแคลิฟอร์เนียและระบุตัวตนของชาร์อน

เลสเล่าเรื่องที่เขารู้มาจากตำรวจและเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพให้ลาราฟัง

“เธออยู่กับชนพื้นเมืองอเมริกัน แต่พวกเขาเป็นคนไร้บ้าน” เขาบอกเธอ “เมื่อยาเป ใช้ชีวิตในย่านสกิดโรว์¹ แล้วก็โดนกระต๊อบจนตาย”

หลังจากนั้น เมื่ออัฐิของชาร์อนถูกส่งไปยังรัฐวอชิงตัน แม่ของเธอกลับปฏิเสธที่จะรับมันไว้ ไม่มีใครจัดงานศพให้เธอ ช่างนำศพแต่ก็สมเหตุสมผลในภาพถ่ายจำนวนหนึ่งที่คัดมาจากอัลบั้มภาพถ่ายเก่าแก่แห่งของครอบครัว มีภาพของชาร์อนอยู่เพียงไม่กี่ใบ ในจำนวนนั้นแทบไม่ปรากฏรอยยิ้มเลย ความหดหู่อันยาวนานของเธอถูกรักษาไว้ในภาพขาวดำไปชั่วกาล

ตอนเชลลีได้ฟังเรื่องราวของแม่ เด็กหญิงวัยสิบสามปีไม่สนใจแม้แต่น้อย เธอแทบไม่ตอบสนองใดๆ ลาราคิดว่าแปลก ราวกับว่าที่ผ่านมาเชลลีกับชาร์อนไม่เคยผูกพันกันอย่างแท้จริงเลย

“เธอไม่เคยถามถึงแม่ของตัวเองเลยสักครั้งค่ะ” ลาราย้อนนึก

---

¹ ย่านในภูมิภาคดาวนทาวน์ของลอสแอนเจลิส เต็มไปด้วยคนไร้บ้าน

บทที่สอง

สมาชิก คนล่าสุดของตระกูลวัตสันนำพาปัญหาสารพัดอย่างมาสู่แบตเทิลกราวนด์ พอลควบคุมสัญญาตญาณดิบไม่ได้เลยและไร้ทักษะทางสังคมโดยสิ้นเชิง เขาไม่รู้จักมารยาทการนั่งร่วมโต๊ะมือค้ำด้วยซ้ำ วันแรกหรือวันที่สองที่เขามาถึงบ้านหลังนี้ ลาราพบว่าเด็กชายเดินย่ำเท้าตึงตังบนเคาน์เตอร์ครัวมองหาอาหารรอบห้อง เปิดตู้กับข้าว แล้วโยนของที่ไม่ถูกใจทิ้ง

“พอลเป็นเด็กเถื่อน” เธอยอมรับ “เขาเหมือนสัตว์ป่าเลยอะ เขาก็อ้วนมีดพก จริงๆ นะ ฉันไม่ได้ล้อเล่น เขาพกมีด”

ลาราทำสิ่งที่พอทำได้ แต่เธอรู้แทบทันทีว่าตนรับมือไม่ไหวแน่ เลสยุ่งกับธุรกิจทั้งหลายของเขา ลาราไม่อยากโทษเขามากนักที่ไม่มีเวลาให้ลูกตัวเอง แต่เธอก็พยายามทำหน้าที่แม่เลี้ยงของเด็กทั้งสาม อย่างเชลลิจอมเอาแต่ใจ พอลจอมเถื่อน และซัคที่เอาแต่เงียบ ซัคผู้แทบไม่ปรึกษาจนกว่าเชลลิจจะพูดแทนให้ อยู่อย่างหัวเดียวกระเทียมลีบ ผู้คนที่รู้จักแม่ผู้ให้กำเนิดของสามพี่น้องคาดเดาว่าความบกพร่องของซัคเป็นผลจากการทารุณกรรมเด็ก ทว่าในช่วงทศวรรษ 1960 ยังไม่มีการกล่าวถึงปัญหานี้มากนัก

“เพื่อนบ้านเล่าให้ฉันฟังว่ามีหนหนึ่งพวกเขาเห็นซัคอยู่ในห้องที่เปิดหน้าต่างทิ้งไว้ เขายืนร้องไห้อยู่” ลาราเล่า “เขาทำอย่างนั้นตลอดค่ะ”

ถึงพอลกับซัคจะเลี้ยงยากแค่ไหน แต่ลูกเลี้ยงที่สร้างความลำบากให้ลารามากที่สุดคือเชลลี

ตระกูลวัตสันทุ่มเทเป็นพิเศษกับการใช้เวลาครอบครัวให้คุ้มค่าในช่วงสุดสัปดาห์ ดัดขาดจากสิ่งกวนใจทั้งหลายและให้ความใส่ใจแก่ลูกๆ อย่างเต็มที่ ซึ่งตอนนี้หมายรวมถึงลูกสาวและลูกชายที่ลารากับเลสมีร่วมกันด้วย พวกเขาเดินทางไปเล่นเรือที่รัฐออริกอนหรือชายฝั่งรัฐวอชิงตันในฤดูร้อน ส่วนในฤดูหนาว พวกเขาเล่นสกีบนเนินลาดบนเขาฮูดเป็นประจำ นั่นคงเป็นชีวิตที่สงบสุขดีหากไม่มีเชลลี

เธออาละวาด ชวนทะเลาะ และปฏิเสธอย่างเอาเป็นเอาตายที่จะไปด้วย หากมีเรื่องใดที่เชลลีไม่ได้เป็นคนตัดสินใจ ก็อย่าหวังจะทำให้สำเร็จเลย เมื่อไม่ได้ตั้งใจ เชลลีก็หัวใสพอที่จะหาทางออกที่เข้าทางตน และส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องโกหก ข้ออ้างของเธอกำกวมและมุกน่าขัน อย่างเช่น เธอไม่ชอบทำการบ้าน เธอจึงบอกว่่าน้องๆ ทำลายการบ้านเธอทิ้งทั้งหมด เมื่อข้ออ้างนั้นใช้ไม่ได้ผลแล้ว เธอจะไม่ยอมไปโรงเรียนเสียตื้อๆ

“ฉันลองทำหลายต่อหลายอย่างเพื่อให้ (หลายๆ อย่าง) ง่ายขึ้นสำหรับเธอในช่วงเช้า” ลารานึก “ฉันจัดเตรียมเสื้อผ้าของเธอไว้ตั้งแต่กลางคืน เธอจะได้ไม่ต้องลงลานตัดสินใจในนาทีสุดท้าย ฉันนำซีเรียลกับผลไม้มาตั้งไว้ที่โต๊ะกินข้าวให้พร้อม ทำทุกทางเพื่อให้ผ่านช่วงเช้าไปอย่างราบรื่นที่สุด แต่นั่นไม่มีความหมายหรอกค่ะ เชลลีไม่อยากทำสิ่งที่แกไม่อยากทำ”

ทุกเช้า เชลลีจอมเหวี่ยงและขว้างโมโหจะมุ่งหน้าไปโรงเรียน แล้วสงครามยามเช้าก็เป็นอย่างสิ้นสุดลง

อย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่ลาราเชื่อในตอนนั้น

“มีหนหนึ่ง ฉันได้รับโทรศัพท์จากปั๊มน้ำมันสเตนดาร์ดออยล์ที่ตั้งห่างออกไปบนถนนสายเดียวกับโรงเรียน เขาบอกว่า ‘บ้าไปแล้ว! พวกเราเห็นเด็กหญิงตัวน้อยคนนี้อยู่ปั๊มาและเข้า (ไปใน) ห้องน้ำ เธอเอาถุงใส่เสื้อผ้าเข้าไป (จากนั้นก็) ออกมา’ แล้วเขาเล่าต่อไปว่า ‘เธอกองเสื้อผ้าไว้ตรงนั้น แต่ออกจากห้องน้ำมาในชุดใหม่ ใส่ยีน’”

ลาราบึ่งรถออกไปที่ปั๊มสเตนดาร์ด และต้องตะลึงกับสิ่งที่พบ

เชลลีทิ้งผ้ากองโตไว้จริง ๆ “น่าจะมีชุดเดรสสักสี่ห้าตัว และมีกระโปรงซ้อนไว้ พวกชุดสวยๆ ใหม่เอี่ยมที่เชลลีไม่อยากใส่ไปโรงเรียน”

ความขัดแย้งเรื่องเสื้อผ้าเป็นเพียงเลี้ยวหนึ่งของความไม่ลงรอยกันระหว่างเชลลากับลาราแม้ลาราจะพยายามหาทางให้ลูกเลี้ยงอยู่ในเส้นทางที่ถูกต้อง พอเชลลีโตขึ้นอีกหน่อย ลาราก็พาเธอไปเรียนเต้น แต่ครั้งหนึ่งของเวลาที่ไปเรียน เด็กหญิงไม่ยอมเข้าไปในห้องซ้อม เธอโดดการแสดงเดี่ยวด้วย

“ทุกอย่างเป็นเรื่องใหญ่โตไปหมดสำหรับเธอ เรื่องเล็กน้อยทุกอย่าง เชลลีถูกลืมและหัวเสียตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะทำอะไรหรือไปไหน ไม่ว่า

เรื่องใดก็ตาม แม้แต่การทำความดีกับเธออย่างซื่อของขวัญให้ก็ทำเธอโกรธ “หนูโกรธเรื่องอะไรลูก” นั่นถาม แก่ไม่ตอบ แต่ก็รู้จากการแสดงออกของแก่ว่าไม่มีอะไรดีพอ อะไรก็ช่าง ไม่มีอะไรทำให้เธอพอใจได้เลย”

เมื่อเวลาผ่านไป พฤติกรรมของเชลลีเปลี่ยนจากแค่เป็นตัวป่วนและไม่รู้จักบุญคุณไปเป็นมีดমনและเจ้าคิดเจ้าแค้น เธอเกลียดน้องๆ เป็นพิเศษทุกๆ ความสนใจที่ให้อื่นแทนกับความบกพร่องในสิ่งที่เธอคิดว่าตัวเองควรได้รับ ครั้นส่วนที่ขาดไม่ถูกชดเชย เชลลีจะแค้น แค้น ลูกเล่นของเธออำมหิตและมักซาดิสต์ มีทั้งคำโกหกเกี่ยวกับคนในครอบครัว การขโมยเงิน หรือแม้แต่ข้อสงสัยว่ามีการลอบวางเพลิงในบ้านวัดสัน

หลายปีต่อมา ลาราสู้ตหายใจเข้าลึก นึกถึงอดีต “เธอเคยทุบแก้วเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วโปรยใส่พื้นรองเท้าหรือรองเท้าบูต (ของน้องๆ)” เธอกล่าว “คนแบบไหนจะทำอย่างนั้นล่ะคะ”

ลาราไม่จำเป็นต้องหาตัวอย่างที่ไหนไกล

ย่าแอนนา ย่าของเชลลีก็เป็นคนแบบนี้เหมือนกัน

บทที่สาม

สำหรับ ลارا การพบหน้าแอนนา วัดสัน แม่สามีของเธอ หมายถึงการนั่งหลังตรงเหี่ยว ภาวนาไม่ให้แม่ของเลสตัวตาสายตาดูจจนลามมาทางเธอ หากแอนนาเดินผ่านไป ลาราก็จะโล่งอกจนตัวสั่น เธอหายใจได้เสียที หายใจลึกๆ อย่างน้อยนั่นก็เป็นสิ่งที่แม่เลี้ยงของเชลลีรู้สึกเมื่อเผชิญหน้าความสยองขวัญหนึ่งเดียว นั่นคือ แอนนา วัดสัน

ย่าของเชลลี วัดสัน เกิดที่ฟาร์โก นอร์ทดาโคตา และย้ายมาที่เทศมณฑลคลาร์กตอนวัยรุ่น เธอตัวสูงและบึกบึน กล้ามเนื้อไหลโตราวหนักกีฬาพุ่มน้ำหนัก มีร่องรอยเส้นเอ็นเป็นมัดปรากฏให้เห็นตั้งแต่ลำคอถึงลงไปถึงใต้ปกคอเสื้อสีฟ้า ไม่มีสายของเธอ แอนนาหนักถึง 250 ปอนด์ และเท้าซ้ายของเธอลากไปกับพื้นเวลาเดิน ส่งเสียงครูดที่ทำให้คนอื่นรู้เวลาเธอเดินไปไหนมาไหน เจกเซนขนาดตัว ความมั่นใจในตัวเองของแอนนานั้นไม่เป็นสองรองใคร เธอถูกทุกเรื่องเสมอ จนไม่มีใครกล้าท้าทาย เลสไม่กล้า และคงไม่ต้องพูดถึงลารารภรรยาของเขา แอนนาบริหารจัดการบ้านพักคนชราแห่งหนึ่งของตระกูลวัดสัน และแน่นอนว่าทุกอย่างต้องทำตามแบบฉบับของเธอ วลี “ปกครองด้วยหมัด” มักจะออกจากปากของคนที่จำแนกปฏิบัติของแอนนา วัดสัน ได้

จอร์จ วัดสัน สามีของแอนนาเป็นชั่วตรงข้ามกับภรรยาของเขา เขาใจดี อ่อนหวาน จะบอกว่าเป็นที่รักก็ได้ เขาตัวเตี้ยกว่าแอนนาถึงสี่นิ้ว และทำตามคำสั่งภรรยาทุกคำ ลาราจำได้ว่าจอร์จนอนในโรงเก็บของขนาดแปดคูณแปดฟุตนอกประตูหลังครัวนานกว่ายี่สิบปี เขาไม่เคยนอนในบ้าน เพราะแอนน้าย้ำว่าเขาต้องอยู่ที่โรงเก็บของ

ไม่นานก่อนเลสกับลาราแต่งงานกัน ผู้หญิงสองคนจากโรงพยาบาลเวสเทิร์นสเตตใกล้ทาโคมามาทำงานกับแอนนาที่บ้านพักคนชราแห่งหนึ่งของครอบครัวในแบตเทิลกราวนด์ ทั้งที่พวกเธอชื่อแมรี่กับเพอร์ลี แต่ลาราเคยได้ยินแอนนาเรียกพวกเธอว่า “พวกปัญญาอ่อน” ของตัวเอง เธอปกครอง

ดูจราชินีผู้ไร้เมตตาทาจิทัวใช้ทาสที่ไม่ชอบหน้า ไม่มีงานไหนแย่งกันไปสำหรับ
ผู้หญิงที่ทำงานบ้านพักคนชรา ซึ่งมึงงานประเภทนี้ให้สะสางมากมายอยู่แล้ว

ในมุมมองของลารา หญิงสาวสองคนนั้นแทบไม่ต่างจากทาสของแอนนา
ที่บ้าน แอนนาสั่งให้พวกหล่อนทำความสะอาดบ้าน ล้างจาน ภูพื้นให้ เธอสั่ง
ให้พวกหล่อนหยุดงานได้ก็ตามที่ทำอยู่กลางคันเพื่อล้างเท้าหรือทำผมให้
หากพวกหล่อนขยับตัวช้าเกิน แอนนาจะชก เตะ หรือดึงผมพวกหล่อน

หนึ่งตอนลาราไปรับเชลลีที่บ้านของแอนนา เธอสังเกตเห็นว่าแมรี
กั่งวลอยอยู่กับบางอย่าง ผมของเพอร์ลีเปียกและพันผ้าขนหนูไว้ ลาราทามแมรี
ว่าเกิดอะไรขึ้น เธอแอบบอกว่าแอนนาผลุนผลันออกจากบ้านไปกับเชลลี เธอ
จนุโกรธเรื่องหนึ่งจนกดหัวเพอร์ลีในชักโครกและกดน้ำเข้าๆ

ลารานิ่งอึ้งไป เธอไม่เคยได้ยินเรื่องอย่างนั้นมาก่อน

“แกทำแบบนั้นไปทำไมคะ” เธอถามแมรี

“แกทำอย่างนี้ตลอดตอนโกรธนะคะ” เธอบอก

“พวกหล่อนกลัวแอนนาเสมอค่ะ” ลาราเล่าในภายหลัง

ทุกคนกลัวเธอ

ดูเหมือนทุกคนจะกลัวเธอ ยกเว้นหนูน้อยเชลลี

ลาราเริ่มทำงานที่สำนักงานบ้านพักคนชราไม่นานหลังจากลูกๆ ของเลส
ย้ายมาอาศัยในเบตเทิลกราวนด์ เธออยากเข้าวิทยาลัยมาตลอด แต่แผนการ
เหล่านั้นถูกขัดด้วยอาการกลายเป็นแม่อย่างกะทันหัน โรงเรียนของเชลลีอยู่ติดกับ
บ้านพักคนชรา เชลลีจึงมักไปที่บ้านของย่าแอนนาแทนการนั่งรถประจำทาง
กลับบ้าน พอลาราโทรศัพท์ไปถามว่าเธออยู่ที่นั่นหรือเปล่า แอนนาจะเดือดดาล
เพราะหลานสาวถูกปล่อยปละละเลยและต้องไปอยู่กับเธอเพื่อให้ได้กินอาหาร
ที่ “เหมาะสม” หรืออาบนํ้าอย่างถูกวิธี

“ไม่ต้องสระผมให้แกก็ได้ นะคะแอนนา”

“หล่อนทำไม่ถูกนะสิ ผมหลานเป็นสังกะตังหมดแล้ว”

แอนนารู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับเชลลี

แน่นอนสิ เธอรู้ว่าอะไรดีที่สุดสำหรับทุกคนนั่นแหละ

ลารายังปากไว้ แล้วเธอก็ทำสิ่งนั้นได้ดีขึ้นเรื่อยๆ

อีกคนหนึ่ง ลารามารับเชลลีและพบว่าเส้นผมสีแดงสวยของเธอถูกตัดออกจนเหี้ยน ย่าแอนนายื่นข้างหลาน ในมือถือกรรไกร ปากเสยะยิ้ม

ลารามองไป “เกิดอะไรขึ้นคะ”

ย่าแอนนาตวาดใส่เธอ “หล่อนไม่รู้จักหวีผมหลานให้ดี ฉันเลยตัดทิ้งไป!”

ผมของเชลลีแห้งวันไม่เหลือขึ้นดี ดูแย่มาก เธอสูญเสียความมั่นใจ

“ผมเก๋หนามากนะคะ” ลาราบอก รู้ดีว่าเชลลีคงกลัวโทษเธอถึงสิ่งที่ย่าทำ “ฉันหวีให้แกทุกวันคะ” เธอย้ำพาลงเลือบมองเชลลีผู้แตกปากร้องทุกครั้งที่เอาหวีไปใกล้

ย่าแอนนาทำหน้าที่ไม่เยี่หระแล้วหมุ่นตัวเดินไปอีกทาง ลากขาข้างที่ไม่ดีไปตามพื้นไม้ขัดเงา

เธอทำสิ่งที่ตัวเองอยากทำจริง ๆ

ทำให้คนอื่นเป็นทุกข์คือการเล่นสนุกของเธอ

ลารามองตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว เชลลิกับย่าแอนนาตัวติดหนึบและใช้เวลาอยู่ด้วยกันตลอด แม้บางครั้งเชลลีจะตกเป็นเหยื่อของย่า แต่ในชีวิตของเชลลีเธอมีหน้าที่เป็นดังศิษย์เอก เป็นหลานคนโปรด เป็นเงาตามตัว เป็นลำเนาถูกต้อง ผู้ใส่ใจสิ่งที่ย่าทำทุกกระเบียดนิ้ว

เมื่อถึงเวลา เชลลีจะเผยให้เห็นว่าเธอเป็นนักเรียนที่เก่งกาจเพียงใด

บทที่สี่

เซลลีโหม่ตัวอย่างจริงจังครั้งแรกเมื่อเธออายุย่างเข้าสิบห้าปี เป็นการลอบโหม่ติ เป็นกลยุทธ์ที่ผู้ชอบสร้างความร้าวฉานนั้นศึกษามาแล้วว่าก่อความเสียหายได้ร้ายแรงที่สุด

เธอหายหน้าไปหลังเลิกเรียนในเดือนมีนาคมปี 1969 แม้ปกติเธอจะโอ้อ่อยบ้าง แต่ครั้งนี้ต่างออกไปเล็กน้อย เธอกลับบ้านช้ากว่าปกติ ลาราล้างมองนาฬิกาในครัวสะอาดเอี่ยมอ่อง เธอเคาะนิ้วมือลงบนโต๊ะ

หนูไปไหนกันนะเซลลี

หนูคิดจะทำอะไร

หนูอยู่กับใคร

พอเริ่มกังวลขึ้นเรื่อย ๆ ในที่สุดแม่เลี้ยงของเซลลีก็โทรศัพท์หาสำนักงานผู้อำนวยการ และสิ่งที่ได้รู้เล่นเอาเธอหายใจไม่ทั่วท้อง เซลลีไม่กลับบ้านเพราะถูกพาไปยังสถานพินิจในแวนคูเวอร์ เซลลีที่อีกเดือนอายุจะครบสิบห้าปีบริบูรณ์บอกครูแนะแนวว่าเกิดเรื่องขึ้นที่บ้านและเธอหนีไปไหนแล้ว

“คุณพูดเรื่องอะไรคะเนี่ย” ลารากดดันเจ้าหน้าที่ของโรงเรียนเพื่อขอรายละเอียดเพิ่มเติม “คุณต้องบอกฉันนะคะว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ฉันบอกคุณมากกว่านี้ไม่ได้แล้วค่ะ” ผู้หญิงปลายสายบอก น้ำเสียงของเธอเย็นชา นั่นยิ่งทำให้ลาราทระหนกกว่าเดิม

เธอวางสายและโทร.หาเลส สามี่ของเธอทันที เขาอยู่ที่บ้านพักคนชรา เธอขอให้เขากลับบ้าน เธอพูดจาฉะฉานตรงประเด็น “เดี๋ยวนี้” เธอบอก “เกิดเรื่องขึ้นกับเซลลี”

หลังจากโทรศัพท์หาสถานพินิจอย่างร้อนรนอีกครั้ง ครอบครัววัตสันเดินทางไปหาคำตอบว่าบ๊วยวันนี้เกิดอะไรขึ้นที่โรงเรียน

“ไม่มีใครยอมบอกอะไรเราสักอย่าง” ลาราล่าย้อน หลบตามองภาพวัยเยาว์ของเซลลี จากนั้นก็ภาพสมัยวัยรุ่น ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเธอสวย

เส้นผมสีแดงล้อมกรอบใบหน้าที่มีกระพาดผ่านบริเวณจมูก ดวงตาสีฟ้าของเธอซ่อนอยู่หลังแพขนตาหนาๆ เหมือนหนวดดอกไม้ทะเลนุ่มพลิ้ว แต่สำหรับลารา ความงามที่เซลลียครอบครองเป็นเหมือนผลไม้แขวนย้วยน้ำลายท่วมมีพิษร้ายถึงชีวิต

ไว้เดียงสา อ่อนหวาน และเป็นเพียงหน้ากาก

ลาราลนลาน

“ฉันถึงขั้นโทรศัพท์ไปที่บ้านของ ผอ. แต่เขาไม่ยอมปริปากเหมือนกัน ฉันเดาว่าเซลลียแค่ขโมยของ เพราะแกเคยขโมยข้าวของของฉันและก็หยิบเงินออกจากกระเป๋าตังค์เหมือนกัน ฉันคิดว่าบางทีเซลลียอาจจะขโมยกระเป๋าตังค์ของเด็กสักคน ฉันไม่รู้เลยว่าคราวนี้แกก่อเรื่องอะไร”

ช่างน่าหงุดหงิด เจ็บปวด และต้องเป็นเรื่องที่เลวร้ายสุดๆ

ครั้นสามภรรยาตระกูลวัตสันเดินทางถึงสถานพินิจที่แวนคูเวอร์ ทั้งสองขอพบลูกสาวทันที แต่ถูกปฏิเสธโดยผู้คุมของสถานพินิจ

“อยู่ระหว่างสืบสวนครับ” เขาบอก

“สืบสวนอะไรครับ” เลสถาม

“เซลลียกล่าวหาว่าคุณข่มขืนเธอ” ชายหนำนิงตอบ

เลสตาแทบถลนจากเก้าอี้ ใบหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ เขาได้ตอบทันที

“พระเจ้า!” เขาอุทาน “เซลลียจะพูดเรื่องแบบนั้นไปทำไม”

ลารายืนอยู่ตรงนั้นด้วยความรู้สึกสะอิดสะเอียน ช็อกกล่าวหานั่นน่าขยะแขยงที่สุดตั้งแต่เธอเกิดมา เป็นที่รู้กันดีว่าเซลลียโกหก แต่ที่มันมากเกินไป แม้แต่จากปากคนแบบเธอ ในมุมมองของแม่เลี้ยงเซลลีย อาจมีคำพูดว่าร้ายสามี่ของเธอมากมาย แต่ไม่มีคำว่า “คนข่มขืน” อยู่ในนั้นแน่

“ลูกไม่รู้มั้งว่าคำนี้แปลว่าอะไร” ในที่สุดลาราก็พูดขึ้น ยื่นมือไปลูบสามี่ให้ใจเย็น

“เราต้องเจอเธอเดี๋ยวนี้” เลสยื่นกราน

“ไม่ได้เด็ดขาด” ผู้คุมขึ้นเสียง “ไม่ได้ เราสืบสวนอาชญากรรมกันอยู่นะครับ”

เลสซู่มือขึ้นทั้งสองข้าง “ได้” นั้นเราจะเรียกหอมฝั่งเรามา และจะขอให้เขาตรวจเธอเลย เต๋ยนี้”

พอล เทอร์เนอร์ แพทย์ประจำครอบครัวส่งตัวเซลลีไปยังโรงพยาบาลเซนต์โจเซฟในแวนคูเวอร์ ส่วนเลสกับลารากลับไปยังเบตเทิลกราวนด์

คืนนั้น ลาราเข้าไปยังห้องนอนของลูกเลี้ยง เธอไม่รู้ว่าตัวเองมองหาอะไรอยู่ คำตอบละมั้ง ความจริง เบาะแสบางอย่าง ห้องนอนของเซลลีสักเรื่องไปด้วยเสื้อผ้ากับจานที่ยังไม่ได้ล้างเกลื่อนกลาดตามเคย เคษกระดากก็เช่นกัน สมุดมีลายมือขยุกขยิก เซลลีชอบคิดว่าตนเป็นกวีและเขียนบางอย่างอยู่เสมอ แต่ไม่มีอะไรที่ลารารื้อค้นแล้วเห็นว่าเป็นคำใบ้เลย ผ่านไปสักพัก เธอค้นแถวเตียงเพื่อดูว่าจะพบเจออะไรบ้าง เธอก้มลง ล้วงเข้าไปในช่องระหว่างพูกนอนกับฐานรอง ปลายนิ้วลูบโดนขอบเล่มนิตยสาร เธอเลยดึงมันออกมา

ลมหายใจของเธอขาดห้วง

มันคือนิตยสาร*ทรูคอนเฟสชัน*ที่มีรอยพับมุม

บนหน้าปกมีตัวหนังสือพิมพ์ใหญ่เน้นตัวหนาว่า “ฉันถูกพ่อข่มขืนตอนอายุ 15!”

ลารารู้สึกเหมือนความดันขึ้น ไม่อยากเชื่อเลยว่าเซลลีจะกล่าวหาพ่อแบบนั้น แถมลอกจากปกนิตยสารมาทั้งดุ้น

“ดูนี่สิ” เธอบอก เอาสิ่งที่ค้นพบให้เลสดู

เลสส่ายหัวด้วยความขยาดระคนไม่เชื่อ เขาถูกคำกล่าวหานั้นบดขยี้ แต่เขากลุ่มใจกับพฤติกรรมของลูกสาวมากกว่า

“แกเป็นบ้าอะไรของแก” เขาถาม

ลาราไม่รู้ เธอไม่เคยได้ยินใครๆ เรื่องที่ส่งผลกระทบร้ายแรงขนาดนี้มาก่อน มันไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

เช้าวันถัดมา เมื่อหมอเทอร์เนอร์มาที่โรงพยาบาลเพื่อตรวจประเมินลาราบอกนิตยสารเล่มนั้นไปมา

“แกรู้เรื่องอะ” ลาราฟ้อง

ในมุมมองของสามีภรรยาตระกูลวัตสัน นิตยสารนั้นเป็นหลักฐานว่าไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้น เรื่องฉาวคาบโลก็ย็ยเป็นแค่เรื่องที่เซลลีแต่งขึ้นจาก

แรงบันดาลใจ แต่นั่นเป็นมากกว่าการกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่เซลลียกขึ้นจากพฤติกรรมทำลายล้างและอุกอาจของเธอ เลสกับลาราเอื้อมระอากับเธอแล้ว พวกเขามีลูกคนอื่น ๆ ที่ต้องดูแล ไหนจะงานของเลสอีก ตอนนั้นเขาเป็นประธานหอการค้า ถ้าคำโกหกของเซลลีแพร่พรายไปแม้แต่คนเดียว ชาวฉาวนี้ได้ทำลายเขาจนย่อยยับแน่

“นี่มันแย่มากนะลารา” เลสกล่าวขึ้นระหว่างนั่งรอเซลลีนอกห้องตรวจในโรงพยาบาล

ลาราถอนหายใจ “ก็นี่มันเซลลีไง” เธอว่า “ແກ່ทำแบบนี้ตลอดแหละ” ผ่านไปไม่กี่อึดใจ นายแพทย์เทอร์เนอร์ออกมาพร้อมกับผลวินิจฉัย “เธอปลอดภัยดีทุกประการครับ” เขากล่าว “ไม่มีรอยฟกช้ำ ไม่มีอะไรเลย ไม่มีใครแตะเนื้อต้องตัวเธอเลยครับ”

เซลลียกปล่อยตัวออกมาหลังจากนั้นในคืนเดียวกันโดยมีเงื่อนไขข้อหนึ่ง “ลูกสาวของคุณต้องได้รับการปรึกษาอย่างเป็นทางการเป็นกิจจะลักษณะ” ลารากล่าวว่าผู้คุมสถานพินิจบอกพวกเธอแบบนี้ “เธอต้องพบนักจิตวิทยา”

โชคไม่ดีนักที่การบำบัดครอบครัวและการพบนักจิตวิทยาตัวต่อตัวหลายครั้งไม่เป็นผล เซลลีไม่เชื่อว่าเธออาจมีปัญหาและต้องแก้ไข แม้เผชิญหน้าความจริงแล้ว เซลลียังยืนยันว่าเธอไม่ผิดอะไร ไม่เคยทำอะไรผิด ลารากับเลสเข้าใจสิ่งที่คนปลายยุคหกทศวรรษและเจ็ดทศวรรษไม่กี่คนเข้าใจ นั่นคือ ไม่มีใครช่วยคนมีปัญหาที่ไม่คิดว่าตัวเองต้องการความช่วยเหลือได้หรอก แน่ละ เซลลีไม่เคยยอมรับว่าเธอถูกรังแกที่ถูกข่มขืน เธอดูไม่สำนึกถึงระดับความเลวร้ายที่เธอก่อให้เกิดด้วยซ้ำ

ในทางกลับกัน เธอดูเป็นสุขที่ได้ขำขันระเบิดลงกลางวงครอบครัวตัวเอง แล้วได้รับความสนใจที่เธอกระหึ้นกระหือรืออยากได้

เซลลียากกลับไปศึกษาต่อที่โรงเรียนมัธยมปลายเบตเทิลกราวนด์ แต่ฝ่ายปกครองปฏิเสธ

“เธอทำลายโอกาสนั้นไปแล้ว” ผู้อำนวยการกล่าว เซลลีนั่งเหม่อมองในสำนักงานขณะที่เลศกับลารามองตรง “เราไม่อยากให้เธอเรียนที่นี่ เราไม่อยากให้มีปัญหาหนักไปกว่านี้แล้ว”

ได้ยินเช่นนั้นแล้ว สองสามีภรรยาก็แทบสติหลุด เซลลีเพิ่งอายุสิบห้าเอง เธอต้องไปโรงเรียนลี ลาราริบพยายามยัดเธอเข้าแอนนี่ไรต์ โรงเรียนประจำอันโด่งดังและแพงหูฉี่ในทาโคมา แต่นั่นไม่ได้ผลเช่นกัน

“เขาสืบประวัติเธอ” ลาราลေးให้ฟังในภายหลัง “แล้วปฏิเสธอย่างไร้เยื่อใยค่ะ”

แม้ตระกูลวัตสันจะมีรายได้ดี ความเป็นจริงคือพวกเขาอุมเหม็ดหน้าตักเพื่อพาเซลลีออกจากแบตเทิลกราวนด์แล้วไปเรียนที่อื่น ที่ไหนก็ได้ จนในที่สุดพวกเขาก็สามารถหาโรงเรียนใหม่ให้เธอในสตูดสปอร์ต รัฐวอชิงตัน โดยไปอาศัยอยู่กับพ่อแม่ของลารา ทั้งคู่เรียนรู้ที่จะระแวงระวังเด็กหญิงวัยรุ่นคนนี้ได้อย่างรวดเร็ว ไม่มีใครอยากให้เซลลีโมโห ไม่มีใครจะได้เลยว่าเธอจะทำอะไรต่อ เธออารมณ์ขึ้นๆลงๆเอาแน่เอานอนไม่ได้ เธอมีจิตใจโหดเหี้ยมที่บางครั้งซ่อนอยู่หลังการแสรังห่วยโยบางอย่างหรือบางคน อย่างเช่น เธออาสาช่วยแม่ของลาราล้างจาน แต่กลับทิ้งช้อนส้อม จานชาม หรือกระถางหม้อหรือกระถางที่ยังไม่ได้ล้างลงถังขยะ ถ้าเธอนึกครึ้มขยันทขึ้นมา ก็จะใช้ผ้าเช็ดจานให้ “สะอาด” แทนการล้างจาน

เซลลีบอกว่าเธอรักเด็กและอยากช่วยเพื่อนบ้านเลี้ยงลูก ที่ดีกว่านั้นคือเธอชอบเลี้ยงเด็กมากถึงขนาดอาสาเลี้ยงเด็ก ๆ โดยไม่คิดค่าตอบแทน เธอจะชอบให้คนมองว่าเป็นเด็กใจกว้าง เอาใจใส่ แต่การสร้างภาพนั้นอยู่ได้ไม่นานนัก พ่อแม่ของเด็ก ๆ กลับมาบ้านหลังจากออกไปข้างนอกตอนกลางคืน พวกเขาพบว่าลูก ๆ ยังสวมเสื้อผ้าอยู่บนเตียง และได้ยินเรื่องเล่าว่าเซลลีลากเครื่องเรือนหนัก ๆ ไปขังเด็ก ๆ ไว้ในห้อง

เซลลีหันมาเล่นงานตายายของเธอหลังอยู่ร่วมชายคากันได้ไม่นานด้วย

“พ่อแม่ฉันไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับหลานคนอื่น ๆ เลยค่ะ” ลาราบอก นึกย้อนไปหลายปีหลังจากเซลลีกลับมายังแบตเทิลกราวนด์ “ฉันมารู้ทีหลังว่าพ่อแม่ตีใจแค่นี้เมื่อเซลลีจบจากโรงเรียนนั้นและจะได้ส่งเธอกลับบ้านเสียที”

ดูเหมือนเซลลีเคยกล่าวหาว่าพ่อของลาราร้ายเธออีกด้วย “ฉันรู้ว่า เซลลีบอกเพื่อนบ้านว่าตากลั่นแก๊งเธอ แล้วพวกเขาติดต่อแม่ฉันทันที” ลาราร้องมาก “ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเซลลีถึงพยายามทำลายชีวิตคนอื่นอยู่เสมอ”

บทที่ห้า

บางครั้งบางครา เมื่อเสียงกริ่งโทรศัพท์เสียดุดังขึ้น ลارا วัดสัน จะเตรียมใจรับมือ หวังกลัวว่าเป็นสายโทรศัพท์แจ้งเหตุเกี่ยวกับสิ่งที่เชลลีทำสิ่งใหม่ๆ ที่เข้ามาทดสอบวิธีการรับมือให้อะไรดีขึ้นของลارا ลาราเป็นคนเก่ง เธอเข้ากับคนได้ดี เธอเป็นคนร่าเริง แต่แม้กระทั่งในยามที่เชลลีไม่อยู่บ้าน ชีวิตคู่ของสามีภรรยาวัดสันก็อยู่ภายใต้ความตึงเครียดเกินรับไหว แต่ละธุรกิจครอบครัวต้องการความใส่ใจอยู่เสมอ และเลสลีย์พร้อมรับความท้าทายนั้น นั่นอาจเป็นสิ่งที่เขาทำได้ดีที่สุด ฟากของลาราจมกับการเลี้ยงลูกห้าคน เหมือนถูกทรายดูด ลูกสองคนของเธอกับเลสและอีกสามคนของซารอน ภรรยาเก่าเลส ลูกๆ ที่โตแล้วยังก่อปัญหาในบ้านไม่ขาดสาย แต่ไม่มีใครทำอะไรร้ายแรงเท่าเชลลี ชัคมักเฝ้าบ ออกจะซื่อด้วยซ้ำ ลารามักจะอึด เขานั่งตัก อ่านนิทานให้เขาฟัง และฟังเขาเล่าเรื่องอ่านให้เธอฟัง เมื่อใดก็ตามที่เขาพยายามพูด เชลลีจะคอยอยู่ที่นั่นเพื่อตอบคำถามแทนน้อง เขามีปัญหาที่โรงเรียนเช่นกัน พอลก็ซึ่โกหกเหมือนพี่สาวของเขา ขณะที่เชลลีต้องการพอล พอลก็เลียนแบบพี่สาวแล้วพยายามไปควบคุมชัค รวากับเด็กๆ รวมหัวกัน ก่อม็อบโดยมีเชลลีเป็นผู้นำสูงสุด

เป็นนางพญาฝั่ง

เป็นคนที่รู้เสมอว่าอะไรดีที่สุด

เหมือนกับย่าแอนนา

เชลลีเป็นเจ้าของการก่อกวนและความโกลาหล แทบจะเป็นข้อสรุปที่แน่นอนว่าการพาเธอกลับมาหลังถูกอัปเปหิจากแบตเทิลกราวด์นั้นไม่ส่งผลดีต่อใครทั้งสิ้น ลารามหตเวลาครั้งฤดูร้อนไปกับการพยายามโทรศัพท์หาโรงเรียนที่จะรับเชลลีเข้าเรียนภายในฤดูใบไม้ร่วงนั้น ทุกที่ปฏิเสธเธอ ลาราแทบเข้าตาจนแล้วตอนที่ได้คำตอบรับจากโรงเรียนเซนต์แมรีออฟเดอะเวลลีย์ ในบีเวอร์ตัน รัฐออริกอน ห่างจากแบตเทิลกราวด์ลงไปทางใต้ราวสี่สิบนาทีก

นั้นอาจไม่ไกลอย่างที่ลาราคาดหวัง แต่ก็ดีที่สุดแล้วในบรรดาทางเลือกอันจำกัด

ในภายหลังเธอยอมรับว่าตัวเองปกปิดปัญหาบางส่วนที่จะตามเชลลีไปยังโรงเรียนกินนอนด้วยความจนตรอก เธอยังคิดด้วยว่าแม่ชีเคร่งๆ จะมองการปั้นหัวของเชลลีได้อย่างทะลุปรุโปร่งและหยุดเธอได้

หลังจากผ่านไปสองสามสัปดาห์ พวกซิสเตอร์เริ่มโทรศัพท์มาถามบ้านว่าวลีน่าจะสามารถไปรับเชลลีช่วงสุดสัปดาห์ได้หรือไม่

“เราจะไปรับเธอทุกคืนวันศุกร์และพาเธอไปพักที่บ้านพักของเราบนเขาและเล่นสกีกัน ฉันพยายามทำอย่างนี้ช่วงสุดสัปดาห์ แต่พูดจริงๆ มันยากมากค่ะ ฉันต้องกีดกันชน ชีวีตช่างสงบสุขตอนเธอไม่อยู่ แม้แต่ลูกชายทั้งสองที่มีปัญหาใหญ่ยังทำตัวดีขึ้น”

ดูเหมือนว่ายิ่งคนอื่นให้ เชลลียิ่งตักตวง ถ้าไม่ได้สิ่งที่ต้องการ เธอจะอาละวาด

“พวกซิสเตอร์ต่างไม่ยอมให้เธอกลับไปเรียนในปีต่อมา” ลาราบอก “พวกเขาบอกฉันว่าแกมีปัญหาด้านพฤติกรรม”

เป็นปัญหาที่คุ้นเคยกันดี

จากคำบอกเล่าของเหล่าซิสเตอร์ เชลลีมักตื่นมาครีดยังกลางดึก เธอขโมยการบ้านของคนอื่นมาฉีกทิ้ง เธอถูกจับได้ระหว่างกำลังขโมยของเด็กคนอื่น เชลลีถึงขั้นขูดลูกเล่นลอบกัดเติมมาใช้อย่างการเอาเศษแก้วไปรยใส่รองเท้าเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่ง

ครั้งใกล้จบปีการศึกษา ซิสเตอร์ฝ่ายปกครองของโรงเรียนเซนต์แมรี-ออฟเดอะแวลลีย์แจ้งเลสลีย์กับลาราว่าทางโรงเรียนจะไม่รับเชลลีกลับเข้าศึกษาต่อในปีถัดไป

“เรายอมจ่ายทุกอย่างเพื่อให้แกได้เรียนที่นั่นต่อ” ลาราบอก “แต่ไม่ได้ผล พวกซิสเตอร์ไม่หวั่นไหวเลยค่ะ”

ฤดูร้อนนั้น เชลลีใช้กลยุทธ์ขั้นเด็ดขาดกับชีวีตในเบตเทิลกราวนด์ เธอใช้เวลาทุกวันบอกลาราว่าเธอเกลียดชังอีกฝ่ายมากเพียงใดและแข่งให้ลาราดันตายเป็นเสีย ลาราผู้เหนื่อยกับการข่มกลั่นตอกกลับเชลลีไปหลายทีเหมือนกันว่าเธอก็ไม่ได้ดีเต่มาจากไหน

“หนูเป็นอะไรนักหนาอะ” ลารากถาม “หนูไม่เคยมีความสุขหรือยินดีกับอะไรทั้งนั้น”

นั่นเป็นเรื่องจริง ลاراไม่ต้องมองไปไหนไกลกว่าสามี่ของเธอเพื่อหาเหตุผล เขาให้ทุกอย่างที่เซลลีต้องการ แม้เธอจะก่อปัญหาให้เขามากมาย ทำให้ชื่อเสียงเขาต่ำพร้อย เลสก็ยังปฏิบัติต่อเซลลีราวกับเป็นเจ้าของหญิงตัวน้อย เจ้าหญิงเซลลียูที่เบตเทิลกราวนด์ไม่ได้

เคที พี่สาวของเลส วัตสัน เป็นคนชื่อแต่ตั้งใจอีกคนที่โยนห่วงชูชีพมาทางบ้านวัตสัน เซลลีสมีวิธีโน้มน้าวให้คนสงสารและเข้าข้างเธอแล้วเป็นศัตรูกับคนทั้งโลก แม่แท้ๆโดนฆ่าตาย พ่อชอบทำร้ายร่างกาย แม่เลี้ยงใจร้ายใจมาร เคทีเสนอให้เซลลีมาอาศัยอยู่กับตนในช่วงฤดูร้อนหลังเซลลีบ่นให้ฟังว่าคนในครอบครัว – โดยเฉพาะลารา – ร้ายกับเธอแค่ไหน

ลาราบังเอิญได้ยินบทสนทนาของพวกเธอบางส่วน เซลลีไม่ใช่คนประเภทเก็บงำความรู้สึก เธอพูดดังลั่นเพื่อให้แน่ใจว่าทุกคนได้ยิน

“แกเล่าให้เคทีฟังทางโทรศัพท์ว่าฉันแล้ว ใจดำ และชอบทำร้ายเธอมากแค่ไหน” ลารานึก “บอกว่าฉันไม่ให้แกมีอะไรสักอย่างและไม่เคยซื้ออะไรให้แกเลย (ว่า) ฉันดำทอแก”

การเรียกคะแนนสงสารของเซลลีประสบผลสำเร็จ

บ้านวัตสันมีรถกระบะกับรถบ้าน พวกเขาวางแผนไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ในฤดูร้อนนั้น ทั้งครอบครัวเก็บกระเป๋า ส่งเซลลีขึ้นเครื่องบิน และใช้ช่วงเวลาแสนสุขโดยไม่มีเธอ

ไม่กี่สัปดาห์ต่อมา เคทีโทรศัพท์มาและบอกว่าเซลลีเล่าให้เธอฟังหมดแล้ว เธอกับแฟรงก์สามี่ของเธอจะให้ “เด็กหญิงผู้น่าสงสาร” อยู่กับพวกเขาในปีการศึกษานั้นที่บ้านบนชายฝั่งตะวันออก แฟรงก์เป็นวิศวกรเหมืองแร่และประธานบริษัทชุดเจาะถ่านหิน

ลาราไม่อยากจะเชื่อในโชคคิของตัวเอง เธอรู้ว่าเซลลีโกหกทุกอย่าง

เกี่ยวกับเรื่องราวในเบตเทิลกราวนด์ แต่เธอไม่ถือสา

พระเจ้าช่วย! เธอคิด พระเจ้ารับฟังคำขอของลูก!

ด้วยเหตุนี้ ชายฝั่งตะวันออกจึงเป็นสถานที่สุดท้ายของการเดินทางตามหาโรงเรียนมัธยมปลายของเชลลีผู้ต้องย้ายโรงเรียนและเปลี่ยนญาติที่อาศัยอยู่ด้วยไปเรื่อย ๆ

“มันแย่มากค่ะ” ลารากล่าวหลังเชลลีทรมานญาติ ๆ ของเธอถึงสองปีในความเห็นของลารา “ปัญหาที่ (เชลลี) ก่อขึ้นระหว่างเคทีกับแฟรงก์เลวร้ายถึงขั้นทำให้พวกเขาแยกกันในที่สุด”

เชลลีดูจะไม่สนใจเรื่องน้ำเน่านี้แม้แต่น้อย เธอเดินหน้าไปต่อได้แล้ว เธอยังอายุไม่ถึงสิบแปดปีตอนพบกับว่าที่สามีในอนาคต

บทที่หก

ชายทุกคนรู้จักช่วงเวลาที่ได้พบกับหญิงสาวคนที่ใช่ คนที่ป็นหัวเขาราวกับลูกช้างที่หมุนเร็ววันกลายเป็นหลุมลึก แรนดี้ ริวาร์โด ได้เจอเชลลี วัตสันครั้งแรกในฤดูร้อนปี 1971 ตอนเธออายุสิบเจ็ดปี ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเด็กสาวหน้าใหม่คนนี้สวยเตะตา เชลลีเข้าตาเด็กหนุ่มเจ้าถิ่นหลายคนตอนที่เธออาศัยอยู่กับป้าและลุงที่เมอร์รีสวิลล์ รัฐเพนซิลเวเนีย และเข้าเรียนที่โรงเรียนมัธยมปลายแฟรงคลินเจนิล เธอกับแรนดี้เริ่มเดท และคบหากันจริงจังในปีที่เชลลีอยู่มัธยมหก ทั้งสองเป็นคู่รักที่โดดเด่น เชลลีเป็นเจ้าของเรือนผมสีแดงและผิวกระจ่างใส ส่วนแรนดี้มีดวงตาสีเข้มและเส้นผมดกเงาอย่างคนเชื้อสายอิตาลี แต่นั่นเป็นเพียงรักในวัยแรกแย้ม เป็นเพียงความหลงชั่วเล่นและความทรงจำแสนหวาน พวกเขาแยกทางกันหลังเรียนจบในปี 1972 แรนดี้ยังอยู่ที่รัฐเพนซิลเวเนียต่อเพื่อเก็บเงินเรียนวิทยาลัย ส่วนเชลลีกลับรัฐวอชิงตันในท้ายที่สุด เธอทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลในบ้านพักคนชราของพ่อ

ต่อมาในฤดูร้อนนั้น ถ่านไฟเก่าอย่างแรนดี้โทรศัพท์มา เชลลีไม่เพียงคิดถึงเขา แต่เธอยังมีโอกาสดี ๆ ให้ พ่อเธอมีงานเสนอให้แรนดี้

“อยากออกมาอยู่แบตเทิลกราวนด์ไหมล่ะ” เธอถาม “พ่อฉันจะจ้างเธอเป็นช่างซ่อมบำรุง”

แรนดี้ไม่แน่ใจ นั่นเป็นข้อเสนอที่ดีแต่กะทันหันไปหน่อย

เชลลีทำให้ข้อเสนอ นั้นเย้ายวนยิ่งขึ้น

“พ่อจะให้เธออยู่หอพาร์ตเมนต์ฟรี ๆ” เธอบอก “เธอจะได้เก็บเงินไปเรียนได้ไวขึ้นไง”

ความคิดนั้นดึงดูดใจเขา คำตอบแทนแค่ชั่วโมงละห้าดอลลาร์ก็จริง แต่พ่อค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับค่าเทอมของวิทยาลัยคลาร์กในแวนคูเวอร์ดู แรนดี้ก็ตัดสินใจได้ เขาขับรถไปยังแบตเทิลกราวนด์ เข้าสู่อ้อมอกของเชลลีที่อ้าแขนรอ

อำเหมือนหม้อข้าวหม้อแกงลิง

ไม่นานหลังจากที่เขาเดินทางถึงที่หมาย ชัดเจนว่าครอบครัววัตสันวางแผนการให้แรนดีเป็นมากกว่าแค่ช่างซ่อมบำรุง พวกเขาอยากหาสามีให้เชลลีว่ากันตามจริง เหมือนกับว่าแผนงานวิวาห์นั้นดำเนินอยู่ก่อนแล้วตั้งแต่เขาเจอรถที่เบตเทิลกราวนด์ ใช้เวลาไม่นานในการกระตุกเบ็ดดิ่งเหยื่อ เชลลีบอกทุกคนว่าเธอรักแรนดีมากแค่ไหน เลสปฏิบัติต่อแรนดีราวกับลูกชายที่พลัดพรากกันมาเนิ่นนาน ไม่ว่าเขาต้องการสิ่งใด เลสจะเสาะหามาประเคนให้ท่วมเททุกทาง

อย่างไรก็ตาม แรนดีสังหรณ์ว่ามีอะไรไม่ชอบมาพากล พ่อของเชลลีดูกระตือรือร้นจะยกลูกสาวให้ชายอีกคนอย่างผิดวิสัย

“พวกเขารับมากจนถึงขั้นเลสลือกเพื่อนเจ้าบ่าวให้ผมเพราะผมไม่มีเพื่อนอยู่แถวนั้น” แรนดีเล่า “เร็วขนาดนั้นแหละ” แรนดีไม่ใช่คนหึงๆ แต่เขากลับปิดปากเงียบ “ผมอยู่เฉยๆ และยอมให้เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้น”

ไม่มีญาติหรือเพื่อนของแรนดีไปร่วมงานแต่งงานสักคน

ต่อมา คนในครอบครัวถึงรู้ว่าเป็นเพราะเชลลีไม่เคยส่งบัตรเชิญให้พวกเขานั่นเอง

เชลลีกับแรนดีในวัยสิบเก้าปีแต่งงานกันในเดือนกุมภาพันธ์ปี 1973 ที่คริสตจักรเมทอดิสต์ในแวนคูเวอร์ เชลลีตั้งใจสวมชุดกระโปรงยาวสีขาวปกคอสูงตามที่นักแสดงสาวโอลิเวีย ฮัสซีย์ สวมในภาพยนตร์เรื่อง*โรมิโอกับจูเลียต* ปี 1968 เจ้าบ่าวสวมทักซีโดสีชมพูที่เชลลีเลือกมาสำหรับงานนี้ งานเลี้ยงจัดขึ้นที่หลังในร้านซั่มมีตรูฟลิวด์จันเก่าแก่ใกล้แถบบริดจ์ฟีลด์ ทุกคนลงความเห็นว่ามันเป็นงานเฉลิมฉลองที่น่ารัก เป็นความฝันชีวิตของเชลลี คู่บ่าวสาวยังเยาว์แต่รักกันมาก อย่างน้อยแรนดีก็คิดอย่างนั้น

คู่วิวาห์ไปฮันนีมูนที่บ้านพักรับรองของตระกูลวัตสันในเซกัฟเวอร์น-เมนต์แคมป์ รัฐออริกอน สถานที่ที่เชลลีเคยเกลียดชังสมัยยังเป็นวัยรุ่น และ

ต่อจากนั้น พวกเขาอาศัยอยู่ในรถพ่วงบ้าน¹ ความสูงสี่สิบฟุตของตระกูลวัตสัน โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เชลลีพรำบถึงความหอมช่อของบ้านหลังนี้ แต่ลาร่าชี้ว่าเป็นแค่จุดเริ่มต้นชีวิตคู่ของเธอกับแรนดี้ อย่างไรก็ตามพวกเขาก็ยังไม่มีรายได้เพียงพอต่อการซื้อบ้านจริงๆ อยู่ดี

“แต่หนูไม่อยากใช้ชีวิตในรถพ่วงบ้านคันนี้!” เชลลีคร่ำครวญซ้ำแล้วซ้ำเล่า

หลังแต่งงานเพียงไม่นาน เชลลีเริ่มบ่นเกี่ยวกับอาการปวดประจำเดือนหนักหน่วงและเริ่มขาดงานที่บ้านพักคนชรา สิ่งที่เธอเรียกว่า “ปัญหา” ของเธอ ซัดโถมเข้ามาเหมือนสึนามิและคงอยู่ตั้งแต่ต้นเดือนยันท้ายเดือน เธอจะไปทำงาน แล้วกลับจากที่ทำงาน วนซ้ำอย่างนี้เรื่อยไป สุดท้ายเลส วัตสันจึงต้องไล่ลูกสาวของตัวเองออกจากงานด้วยความจำใจ

“ความทุ่ทุเทและพึ่งพาได้ไม่เคยเป็นจุดแข็งของเธอครับ” แรนดี้เล่า ย้อนถึงเจ้าสาววัยกำดัดของเขา

หลังจากนั้น เชลลีไปทำงานที่บ้านพักคนชราแห่งอื่นของญาติ แต่ยังคงโดดงานอย่างต่อเนื่อง เธอจึงถูกไล่ออกจากที่นั่นเช่นกัน

“จากนั้นเธอจะกลับมาทำงานที่บ้านพักคนชราของพ่อตัวเอง” แรนดี้เล่า “เหมือนลูกบิงปองนะ”

สุดท้าย เมื่อถูกไล่ออกอย่างถาวร เชลลีที่อยู่แต่บ้านไม่ได้ทำประโยชน์ใดทั้งสิ้น เธอไม่หุงหาอาหาร ไม่ปิดกวาดเซ็ดถู เธอจะชอบทำอะไรอย่างเดียวนั่นคือนอนแผ่หราแล้วสั่งทุกคนในรัศมีการได้ยินว่าพวกเขาควรทำอะไร แอ้มไม่เคยอายกับการบอกคนอื่นว่าเธอสมควรได้รับอะไร และต้องช่วยเหลือเธออย่างไร เพื่อให้เธอได้สิ่งที่ต้องการ

ในแง่ี้ เธอคล้ายกับยาแอนด์นามากเหลือเกิน

---

¹ เป็นบ้านสำเร็จรูปที่สร้างขึ้นจากโรงงานก่อนนำไปติดตั้ง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะถูกติดตั้งแบบถาวรในลานกว้างอันเป็นที่รู้จักกันในชื่อว่าลานรถพ่วงบ้าน

เซลลียากได้รถใหม่ เธอจึงทำสิ่งที่ทำประจำ นั่นคือ ตรงดิ่งไปหาพ่อ ไม่สำคัญหรือกว่าเธอเคยเกือบทำให้เขาเสื่อมเสียชื่อเสียง หรือที่หนักกว่านั้น คือ เคยยืนยันกับทางการว่าพ่อข่มขืนเธอ เหตุการณ์นั้นเป็นเหมือนเรื่องราวในอดีตที่ผ่านไปนานแล้ว ในความเป็นจริง ครอบครัววัตสันก็แค่กลัวเซลลี และสิ่งที่เธออาจทำ การให้ทุกอย่างที่เธอต้องการเพื่อให้เธอมีความสุขและไม่ก่อเรื่องนั้นง่ายกว่า หากเซลลียากดูภาพยนตร์ ไปชมคอนเสิร์ต หรือร่วมกิจกรรมที่จัดนอกเมือง ทุกคนก็พร้อมให้เงินเธอ

แต่แน่นอนว่า แม้กระทั่งตระกูลวัตสันก็มีขีดจำกัดเหมือนกัน ต่อให้ธุรกิจของเลสจะประสบความสำเร็จ เขาก็ไม่ได้โถมบ่นกองเงินกองทอง

เนื่องจากอยากได้รถใหม่ เซลลีจึงแสดงให้พ่อและแม่เลี้ยงเห็นอีกครั้งว่าเธอแปลงฤทธิ์ได้มากแค่ไหนเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

เซลลียืนกรานจะเอารถโพล์สวาเกนบีเทิล

“พ่อคะ หนูอยากได้รุ่นนี้! หนูต้องได้รุ่นนี้!”

เลสตอบตกลงและไปดูตัวเลือกรถที่แวนคูเวอร์ ทว่าเขาไม่ได้กลับบ้านมาพร้อมกับโพล์สวาเกน เขากลับแบตเทิลกราวนด์มาพร้อมกับสิ่งที่คิดว่ายอดเยี่ยมกว่าอย่างรถบูอิคเปิดประทุนสีชมพูอ่อนมือสองสภาพใหม่เอี่ยมอ่อง

เซลลีหรีดา ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงเข้มกว่าสีรถสิบเท่า เธอกระหึบเท้าแหกปากดังจนกระຈกบ้านสั่น เธอกรีดร้องใส่พ่อที่ซื้อ “รถมือสองของอีแก่” มาให้

เลสตกใจ เขาควรจะคิดให้ดีกว่านี้ เขาแค่ไม่ได้คาดหวังว่าลูกจะโกรธขนาดนั้น

แรนดีคิดว่ารถสวยดี แต่เขากล่อมภรรยาไม่ได้ ไม่มีใครสามารถทำให้เซลลีสงบอารมณ์ลง

สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาทำให้ทุกคนสติกระเจิง

คืนนั้น เซลลีล้มพับไปในสภาพเกือบหมดสติ ดูเหมือนว่าเธอจะกินยานอนหลับเกินขนาดและดื่มเหล้า เมื่อแรนดีปลุกเธอไม่ตื่น เขาจึง

ตาลีตาเหลือกโทรศัพท์ไปหาบ้านวัดสัน ก่อนพวกเขาจะรับนำตัวเธอส่งโรงพยาบาลแวนคูเวอร์ไมโมเรียล ทุกคนกังวลว่าเธอจะไม่รอด แพทย์ฉุกเฉินล้างกระเพาะอาหารของเธอและรายงานผลการตรวจวินิจฉัยให้ครอบครัวของเธอฟัง

“เราพบว่าแกแค้นกินแอสไพรินธรรมดาๆ” ลาราย้อนนึกในหลายปีหลังจากนั้น “และกินแค้นเดียวเท่านั้น ไม่มียานอนหลับปนอยู่เลย”

วันหนึ่งหลังแรนดี้กลับมาจากไปเรียนที่วิทยาลัยคลาร์ก เขาพบว่ารถพ่วงบ้านและทะเลไม่มีขึ้นดีและภรรยาของเขามีเลือดเปรอะเปื้อนไปหน้า

เขาวิ่งไปหาเธอ “เกิดอะไรขึ้น”

“มีผู้ชายคนหนึ่งเข้ามา” เซลลีสะอื้น “เขาเข้ามา (และ) จู๋โจมฉันข่มขืนฉัน” เธอชี้บอกตำแหน่งรอยถลอกบนใบหน้า “เขาเอาปืนไรเฟิลของคุณไปด้วย”

แรนดี้ติดต่อเจ้าพนักงานประจำเทศมณฑลคลาร์กและพ่อตาของเขาทั้งสองคนมาถึงสถานที่เกิดเหตุในเวลาไล่เลี่ยกัน แรนดี้กับเลสรออยู่ด้านนอกในระหว่างที่เจ้าพนักงานเทศมณฑลสอบปากคำเซลลีในรถพ่วงบ้าน

ไม่กี่อึดใจต่อจากนั้น เจ้าพนักงานเทศมณฑลเดินออกมาและบอกด้วยสีหน้าเป็นกังวลว่าแผลของเซลลีเกิดจากการทำร้ายตัวเอง ไม่มีใครบุกเข้ามาทั้งนั้น เขาสบตาเลสกับแรนดี้ก่อนบอกพวกเขาว่าจะไม่แจ้งความเอาผิดเซลลี

ครั้นเจ้าพนักงานเทศมณฑลกลับไป เซลลีบิดเบือนเรื่องราวของเธออีกครั้ง

“เธอกลับคำมายืนยันว่าถูกข่มขืน” แรนดี้เล่าย้อน “เธอบอกว่าตัวเองยอมถอนคำพูดเพราะเจ้าพนักงานเทศมณฑลบังคับ เธอบอกว่าเห็นผู้บุกรุกฝังปืนไรเฟิลไว้ใกล้ๆ บ้าน”

เพื่อยืนยันเรื่องของเธอ เซลลีเลยพาสามีและพ่อไปจุดฝังปืน

“ตรงนี้” เธอบอก “เขาเอามาซ่อนไว้ตรงนี้”

แรนดี้ไหวพริบติเกินกว่าจะเชื่อเรื่องพรรคนี้ เขาเดาว่าพ่อตาก็คิดเหมือนกัน และแน่นอนว่าแม่เลี้ยงของเชลลียิ่งคงคิดเช่นนั้น

เชลลีแค่ไม่อยากอาศัยอยู่ในรถพ่วงบ้านอีกต่อไป มันดีไม่พอ เธอเป็นลูกสาวของเลส วัตสัน เขียวนะ เธอควรมีชีวิตที่ดีกว่านี้สิ

“แกบอกว่าบ้านนั้นอันตรายจนตัวเองอยู่ไม่ได้” ลาราล่ำพลางกลอกตาไปอีกหลายปีให้หลัง “แกอยากอยู่บ้านหลังเล็กๆ น่ารักๆ ในเมืองมากกว่า”

ไม่ว่าต้องการอะไร เชลลียิ่งได้สนใจปรารถนา เชลลีทำเหมือนตัวเองเป็นเจ้าของเมืองแบตเทิลกราวนด์ เธอติดหนี้ปั้มน้ำมันและร้านชำ เธอจ่ายด้วยเช็คแดงทุกครั้ง ใบเสร็จค้างชำระของเธอยืดยาวขึ้นเรื่อย ๆ จนเจ้าของกิจการหลายคนคิดว่าจำเป็นต้องบังคับให้แรนดี้จ่าย เขากำชับเจ้าของธุรกิจทั้งหลายว่าอย่ายอมให้เชลลีติดหนี้อีกแม้แต่แดงเดียว ทว่าพวกเขาก็ยอมอยู่ดี

บัดนี้ แรนดี้รู้แล้วว่าเหตุใดเลสจึงรับเขาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวอย่างรวดเร็ว มันเป็นมากกว่าแค่การตบแต่งลูกสาวให้เป็นฝั่งเป็นฝา เขาส่งต่อปัญหาใหญ่มาให้มาต่างหาก

เมื่อเชลลีประกาศว่าเธอตั้งท้องในฤดูร้อนปี 1974 ทุกคนถึงสุดหายใจได้เต็มปอด

ลูกคงช่วยได้ละมัง

พ่อแม่ของแรนดี้บอกว่าอยากเดินทางจากรัฐเพนซิลเวเนียมารัฐวอชิงตัน พวกเขาชอบของรับขวัญเด็กมาพร้อมกับความตื่นเต้นอันเกิดจากความคาดหวังที่จะได้พบกับสมาชิกครอบครัวคนใหม่

แต่เชลลีบอกแรนดี้ว่าไม่อยากให้พวกเขามา เขาเมินคำพูดของเธออย่างไรพ่อแม่ของเขาก็จะมา เมื่อสามีภรรยาบ้านริวาร์โดมาถึง เชลลียิ่งปลื้มตัว